

תקנות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקנות מנחם" (ה"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ – ב"קו" – שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ הימורה שיעורי' לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר זרעים – ג'

מחזור ל"ד (גימטריא "גאל" ישראל!) || שנה ל"א – ר"ת "לכתחילה אריבער"!
בעז"ה מוצש"ק פרשת אחרי-קדושים י"ג אייר ה'תשע"ה || ה"י תה"י שנת המשיח עליון

סיום הלכות מעשר שני ונטע רבעי (ח"ב) והתחלת הלכות ביכורים

וסיום הלכות ביכורים והתחלת הלכות שמיטה ויובל
ביום ד' פ' אמור י"ז (ט"ב) אייר, ערב ל"ג בעומר

לדברי החכם הדורש להם את ההלכות וההנהגות, וחוזרים הביתה כלעומת שבאו, בלי הידיעות אפילו המינימליות בידיעת התורה וההנהגה ע"פ דרכה והשפעתה.

ולכן סיבב ה' שמכל בית ומשפחה יעלה לפחות אחד לירושלים להביא את המעשר בהמה ומעשר שני ונטע רבעי, ויראה שם את הנהגת הכהנים והסנהדרין בלימודם, ועיי כך ידעו ההלכות וההנהגות וישפיעו על כל בני הבית.

וגם בירושלים יושפעו מהנהגת הקדושה שם והיראת שמים, כמשמעות השם "ירושלים" – יראה שלימה, היינו השלימות ביראת שמים והקדושה, שזהו מה שרשיי הנ"ל בפרשת קדושים כותב על פירות אלו "שאינן נאכלים חוץ לחומת ירושלים", שכני"ל ירושלים היא היראת שמים השלימה, וכמ"ש בפרשת העקדה על הר המורי וירושלים, "הוי יראה, בהר ה' יראה", והחומה מסמלת את הגבולות והמגבלות של היראת שמים. וכן החומה מסמלת את אורת הקדוש שיש בין החומות של ירושלים עיר הקדוש שפעלת שהקדושה תיספג בפנימיות בכל אחד שנכנס בחומות ירושלים, שזהו ענין מ"ש בפי' ראה בענין המעשר שני שאוכלים בירושלים² "ואכלת לפני הוי אלקיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם, מעשר דגןך ותירושך ויצהרך ובכורות בקרך וצאנך, למען תלמד ליראה את הוי' אלקיך כל הימים", ושלימות היראה בחומות ירושלים פועלת את שלימות הקדושה בעם ישראל המושפעים, ולכל אלה המשפיעים בחזרם לביתם ולעירם.

ואפשר לקשר זאת גם עם שם ותוכן הפרשה, והענין הכללי שבפרשה "קדושים תהיו כי קדוש אני", היינו השלימות בספיגת והנהגת הקדושה ועד כדי "קדוש עצמך במותר לך" כדברי הרמב"ן עה"פ. והרי כאן מדובר באכילת הפירות של מעשר שני ונטע רבעי, במטרה ל"קדש הילולים להוי'", שעייכ מכניסים קדושה בכל האכילות הפשוטות, שגם באכילה מכניסים קדושה וטהרה כל הימים.

ובפרט ע"פ ביאור הרב המגיד שכ"ק אדי"ש מה"מ מביא אותו הרבה בשיחות המפליא בקדושת היהודי, על מאהז"ל עה"פ בראש הפרשה "קדושים תהיו" – "יכול כמוני? ת"ל כי קדוש אני – קדושתו למעלה מקדושתכם!" שבפשוטות זו שאלה ותשובה

ירושלים – שלימות התורה היראה והקדושה

א. בהמשך למ"ש בגליון הקודם (מס' 391), הקשר של הלכות מעשר שני ונטע רבעי לפרשת קדושים, שלומדים ומסיימים ההלכות בפרשה זו, שעל מעשר שני ונטע רבעי כתוב במפורש בפרשת בתורה ובפרשיי עה"פ¹: "ובשנה הרביעית יהי כל פריו קדש הילולים לה'", ואומר ע"ז רשיי וז"ל: "כמעשר שני שכתוב בו² "יכול מעשר הארץ וגו' קדש לה'", מה מעשר שני אינו נאכל חוץ לחומת ירושלים אלא בפדיון, אף זה כן. ודבר זה הילולים לה' הוא, שנושאו לשם לשבח ולהלל לשמים". וכאן לראשונה בתורה מדובר גם על מעשר שני וגם על נטע רבעי וההשוואה שביניהם.

מלבד זאת אפשר לראות קשר של מעשר שני ונטע רבעי לכללות פרשת קדושים, ובזה הקשר גם להלכות ביכורים, כדלקמן:

המיוחד את מעשר שני ונטע רבעי (וגם את אכילת הביכורים) שאת כל אלה חייבים לאכול בתוך חומת ירושלים, וכמ"ש ברשיי הנ"ל, ובזה אפשר לראות קשר לכללות פרשת קדושים: בספר "החינוך" פרשת בחוקותי במצות "מעשר בהמה" שמביאים לירושלים ואוכלים הקרבן בירושלים, אומר "החינוך" בשרש וטעם המצוה, שצריך האדם להעלות הבהמה ולהקרבה בירושלים – ועד"ז במעשר שני ונטע רבעי – כותב שהסיבה היא, כי ה' הרחמן רוצה לזכות את ישראל, ורוצה שבכל בית יהי לפחות אחד שלמד ויודע את דיני התורה, וילמד במשך השנה את כל בני הבית, ולכן ציוה ה' על הדברים הנ"ל שצריכים להביאם לירושלים ולאכלם שם, כי דעתו של אדם אחר ממונו ומזונותיו, וכשיהי' בירושלים יראה את הנהגת הכהנים והסנהדרין ולימוד התורה שלהם, ויתרשם וילמד מזה, כך שאפילו אם רוב בני הבית אינם יודעים ולא למדו את ארחות ודיני התורה, מכיון שצריכים להביא מתנות אלה לירושלים, לפחות אחד מבני הבית עולה פעם בשנה לירושלים.

ואי"א לסמוך על כך שבכל עיר יש חכם או כמה חכמים שמלמדים תורה (בפרט בשבתות), אבל יש הרבה שלא באים לדרשה, וגם אם באים – לא מקשיבים כדבעי

¹ קדושים יט, כד.

² בחוקותי כז, ל.

³ ראה יד, כג.

– האם שייד קדושה כמוני? והמגיד מבאר שדברים אלו נאמרים בניחותא – "יכול כמוני"! שקדושת היהודי דומה לקדושת הקב"ה – "כי קדוש אני", ומוסיף עד כדי כך – "קדושת למעלה – מקדושתכם", שהקדושה למעלה מגיעה כביכול ע"י קדושת היהודי (וע"ד הפירוש החסידי במשנה בפרקי אבות "דע מה למעלה ממך" – שהקדושה למעלה נפגעת **ממך**, מהנהגתו וקדושתו של היהודי). היינו שמדובר כאן בשלימות הנעלית והגבוהה ביותר בקדושה. ומקבלים זאת בעיה"ק ירושלים "מבין החומות" לכל הימים.

העלאת הביכורים בתהלוכה ושמחה

ב. וע"ד הנ"ל גם בענין **הביכורים** שאת ההלכות מתחילים בשבת פ' קדושים; שע"י הפרשת והבאת הביכורים לירושלים ונתינתם לאכילת הכהנים, מוסיף הדבר בקדושת היהודי, שע"כ מדובר בפרשת **קדושים**, שע"י שהיהודי בא לירושלים וביהמ"ק (שזו השפעת הקדושה יותר ממעשר שני ונטע רבעי שחייבים להכניס לחומות ירושלים אבל אין חיוב להביא לבית המקדש, והבאת הביכורים לכהנים היא בביהמ"ק וגם יש שם המקרא ביכורים, וכשיהודי רואה את עבודת ביהמ"ק ואת עבודת הכהנים שם ואכילתם את פירות הביכורים, משפיע הדבר חזק מאד על קדושת היהודי ועל היראת שמים שלו והרגשותיו הקדושות בשלימות).

ובפרט שהבאת הביכורים לירושלים היתה קשורה עם תהלוכה גדולה ופאראד ו"טראסק" גדול בשירה ובזמרה בפסוקי תהלות ה', כמו שמתאר הרמב"ם⁴ את כל השלבים בדרך הבאת הביכורים שלא יעלו יחידיים אלא "ברוב עם הדרת מלך"⁵ ואנשי העיירות יוצאים לקראתם בתהלוכות מבאי הביכורים וקוראים פסוקי תהילים על העלי והשמחה. ומכין לפניהם בכלי זמר החליל,⁶ ו"בעזרה זיברו הלויים **בשיר**", שזהו⁷ אחד התנאים בהבאת הביכורים שכל זה בא להדגיש ולהבליט את גודל השמחה והקדושה שמקבל וסופג מירושלים וביהמ"ק.

וענין זה וקדושה זו מודגשים עוד יותר ע"י ה"מקרא **ביכורים**" שם בנתינתם לכהן בביהמ"ק שמודים בכמה פסוקים לה' על נתינת הארץ וביהמ"ק והפירות ושמהים בכל הטוב אשר נתן לנו ה' אלקינו, שכל זה מוסיף בספיגת וקליטת הקדושה בביהמ"ק משמיעה על כל הימים.

ובפרט שיש דין לינה – שאחרי נתינת הביכורים צריך ללון בירושלים היינו להכניס כל זאת – הקדושה והיראה – בשלימות, שזה מתאים עם פרשת השבוע "**קדושים** תהיו כי **קדוש** אני ה' אלקיכם".

"תקנת חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך על סיום הלכות מעשר שני ונטע רבעי והלכות **ביכורים**

- א. בפרשת קדושים ע"ד מעשר שני ונטע רבעי ופדיון, קדש הילולים.
- ב. ע"י העלאת הפירות ואכילתן בירושלים – מביאים התורה ויראת שמים וקדושה לביתם – קדושים תהיו. כי קדוש אני – בניחותא.
- ג. בהעלאת הביכורים לירושלים ולביהמ"ק בחוב עם בפאראד ושמחה מגביהם היר"ש וקדושה.

...

בעז"ה יום א' פרשת בהר בחוקותי כ"א אייר

ה'תשע"ה – ה' תהי שנת המשיח עליין

סיום הלכות שמיטה ויובל וכל ספר זרעים – ספר השביעי והתחלת ספר השמיני ספר עבודה – הלכות בית הבחירה

שבת להוי'

א. כמו כל פעם בעז"ה רואים גם הפעם קשר **מפורש** לפרשת השבוע (גם כאן וגם בא"י):

את סיום הרמב"ם על הלכות שמיטה ויובל, לומדים (בחו"ל) ביום א' של פרשת **בהר בחוקותי** ובשיעורי החת"ת של ראשון של פרשת בהוי"ב לומדים ע"ד המצוות של

⁴ פ"ה ה"טז מהלכות ביכורים.

⁵ משלי יד, כד.

⁶ שם ה"יז.

⁷ הלכות ביכורים פ"ב ה"ד, פ"ד ה"א.

⁸ יהושע ב, חז. עיין ברש"י שפירוש "תקות" – "מלשון קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה הנוכח הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך והשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

שמיטה ויובל שמכאן הוא המקור העיקרי ע"ד שמיטה ויובל, כתוב בפרשה ובחת"ת של **יום זה**.

ובפרט ע"פ הביאור בחסידות ע"כ שכתוב כאן "כי תבואו אל הארץ ושבתה **הארץ שבת להוי"**, עוד לפני הנאמר "שש שנים תזרע שדך", למרות שבסדר הזמנים קודם באים השש שנים של הזריעה ורק אח"כ השנה השביעית שנת השמיטה, אבל התורה באה ללמדנו שמלכתחילה צריכה להיות הגישה העיקרית והכוונה מהתחלה כל הענין של הכניסה לארץ הוא במטרה ד"שבת **להוי"** – ההתמסרות לה' והתנתקות מענייני עבודת הארץ, אלא שבפועל קודם מתעסקים ב"שש שנים תזרע שדך", אבל שם מונחת הכוונה הפנימית שהיא ההתמסרות לה' מלכתחילה ושמיטת העניינים הארציים, כי הרי השמיטה היא לא רק בקרקע אלא גם בפעולות האדם והרגשותיו הנפשיות, שזה מודגש את הקשר של הלכות אלו ליום זה ולחת"ת של יום זה.

ובפרט שגם הרמב"ם בסיום ההלכה מדבר ע"ד ההתמסרות לה' של כל יהודי כמו **שבת לוי**, בלי שום עניינים וחשבונות אחרים.

וגם בא"י מתאים עם הקביעות שאמנם יום הסיום הוא כבר בפי בחוקותי, אבל את רוב הלכות שמיטה ויובל למדו בפרשה הקודמת בהר.

מדרב – ביטול עסקי עז"ה – הכנה למ"ת

ב. וגם יש קשר **אמיץ וחזק מאד** של הלכות שמיטה ויובל לפרשת **במדבר** – שמתחילים לקרוא במנחה בשבת פ' בהוי"ב (בחו"ל), וגם בא"י שקוראים בשבת זו פרשת בחוקותי, מתחילים במנחה פרשת במדבר, שבה מגיעים לשלימות "ויכולו" כל ענייני שבוע זה, שבתחילתו סיימו ההלכות:

כי כ"ק אד"ש מה"מ אומר בשיחות שההוראה משם הפרשה **במדבר** שדווקא אותה קוראים לפני חג השבועות, ואמנם חז"ל אומרים שהוא כדי להפסיק בין הקללות וחג השבועות, אבל אומר אד"ש שאם מפסיקים דווקא בפרשת **במדבר** ובתורה ומנהגי ישראל הכל מדויק, סימן שיש קשר בין פרשת במדבר להכות לחג השבועות. והחסבר, שכדי לקבל התורה צריך להיות מצב של "במדבר" שאין לאדם שום עסקים וכל ענייני עז"ה לא תופסים מקום, שזהו התוכן של שמיטה ויובל – ושבתה שבת להוי'. וכן הסיום בענין **שבת לוי**, שאין שום תעסוקה רק התורה הזאת וההתמסרות לה', שיכול להיות אצל כל יהודי. וזהו הקשר גם ל"ג בעומר ולדרגת "תורתו אומנותו" כדלקמן.

ל"ג בעומר – התמסרות מוחלטת!

ג. את הלכות שמיטה ויובל מתחילים בעז"ה **בערב ל"ג בעומר** – יום ההילולא דרשב"י, ויש קשר בולט להלכות שמיטה ויובל:

תורתו אומנותו!

בשנים הראשונות כשהתחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח להתוודע בל"ג בעומר (באמצע שנות הלמד"ים) אמר הרב"ש שיש דבר מוקשה, שלומדים רשב"י ה"י "**תורתו אומנותו**", ונשאלת השאלה, בשביל מה לומדים ענין זה – הרי התורה אינה ספר ערכים (אנציקלופדי) לגדולי ישראל, וכל דבר ב"תורה" הוא **הוראה** לנו לפועל, והרי אומרת הגמ'¹⁰ "הרבה עשו כרשב"י ולא עלתה בידם" ונפסק להלכה שאין היום הדרגה של תורתו אומנותו – שפטור מתפילה, אי"כ למה לומדים ע"כ, כשכל דבר בתורה הוא הוראה, וזה לא נוגע לפועל:

ועונה ע"כ כ"ק אד"ש מה"מ, שאמנם אין ממש בדורותינו תורתו אומנותו, אבל מעין זה ו"בועיר אנפין", יכול וצריך להיות אצל כל אחד. היינו, שעכ"פ בשעת הלימוד ובשעת השיעורים הקבועים שלו, יהיה ברגש ובתנועה של "**תורתו אומנותו**"! שלא קיים אצלו בעולמו שום דבר מלבד הלימוד. היינו שלא מפסיק את לימודו לשום דבר, ואפילו אם הטלפון מצלצל שלא יענה, ואם מישהו מבני הבית עונה, שיגידו שהוא לא נמצא, וזה לא שקר, כי באמת הוא נמצא בעולם של התורה ולא בעולם של הטלפון [ודרך אגב: זהו הדבר והפעם היחידה בעולם שהרבי הזכיר והתיר לשנות משהו מהאמת הצרופה, כי זה האמת שלא נמצא בעולם הטלפון אלא בעולם התורה], והרי לכ"כ ע"כ בשבת ניתנה תורה"¹¹, ובשבת אין מקום כלל לטלפון וכדומה, ולא תופס שום מקום ובפרט בחורי ישיבה שעדיין אין להם שום "יריחים

⁹ שיחת ל"ג בעומר תשל"ח.

¹⁰ ברכות לה, ב.

¹¹ שבת פו, ב.

בצווארם" וצריך להיות אצלם מעין תורתו אומנותו בשלימות ובאופן מקסימלי והיו טרודים ותפוסים בלימודם כל הזמן, ולא יפסיקו לשום דבר. ובחור ישיבה ואברך כולל לא צריכים להתעניין לדעת גם בשום ענין ציבורי ואפי' לא בכשרות ומה קורה עם הבהמה (דברי אד"ש).

ועפ"י לדברי כ"ק אד"ש מה"מ אין לבחור ישיבה בשום אופן לדבר בטלפון ולענות הפלאפון בזמן הסדרים! ונתאר לעצמנו, איזה קידוש ה' עצום לישיבות חב"ד הנהגה זו תגרום!

ז.א. שלי"ג בעומר מלמדנו ע"ד ההתמסרות המושלמת לתורה בלי שום הפרעות.

עפ"י שענין ל"ג בעומר וההוראה ממנו הוא "תורתו אומנותו" וההתמסרות המוחלטת לתורה, מתאים מה שלומדים בהלכות שמיטה ויובל בל"ג בעומר ובימים הסמוכים:

כי התוכן וההוראה משמיטה ויובל היא כני"ל שיהודי משמיט עצמו מהעניינים הגשמיים והטבעיים כמשי"ג בפרשת בהר: "שדך לא תזרע וכרמך לא תזמור", "ובשביעית תשמטנה ונטשתה", "בחריש ובקציר תשבתי", וה"ה גם ביובל, שאז גם נתוסף ענין שחרור העבדים, כי היובל הוא (כלשון הזהר) "עלמא דחירו", היינו ששמיטה ויובל מלמדים אותנו ומורים על הניתוק המוחלט מעניני עוה"ז וההתמסרות המוחלטת לה' ולאוקות, כמשי"ג שבת להו"י, ואומר רש"י "לשם ה'", שזהו ע"ד ההוראה מל"ג בעומר ומ"תורתו אומנותו" כני"ל.

בחד קטירא

וענין ההתמסרות המוחלטת והביטול והדביקות בה' קשור במיוחד לל"ג בעומר – יום ההילולא דהרשב"י שאמר בעת הסתלקותו: "בחד קטירא אתקרטא, ב"י אחידא ב"י להיטא" – דביקות וביטול מקסימלי לה'.

פורים – ל"ג בעומר

עוד סימוכין לכך שלי"ג בעומר ענינו ביטול מוחלט ודביקות מושלמת בה' – וע"ד שמיטה ויובל ושבת לוי: מ"ש בטור שו"ע בסימני סדר לוח השנה, שתמיד בכל שנה ביום בשבוע שחל בו פורים, באותו יום בשבוע יחול ל"ג בעומר – וסימנך פל"ג – ר"ת פורים ל"ג בעומר (ענין במסגרת).

והרי גם פורים הוא הביטול המוחלט לה', והדביקות המושלמת, שהשמחה בו היא לגמרי למעלה מטעם ודעת, עד זלא ידע! שמחה בלי גבול! ודביקות שלמעלה מטעם ודעת! [וגם בל"ג בעומר רואים שמחה ודביקות והתלהבות פורצים ההגדרות!]

שבת לוי – התמסרות מוחלטת!

ד. וענין זה מתאים גם עם תוכן ההלכות האחרונות של הלכות שמיטה ויובל המדברות על המיוחד ב"שבת לוי", שלא קיבלו כלל נחלה בא"י, כי היו מסורים ללימוד התורה וללמדה, ולא התעסקו בכלל בעבודות השדה ובעניינים הגשמיים, כמשי"ג בברכת לוי "יורו משפטך ליעקב וגו'", אלא "הוי' הוא נחלתם", ולכן זכו למתנות שמקבלים, למתנות כהונה ולוי' שמקבלים מעם ישראל, כי תורתם היא אומנותם, כמו ההוראה שלומדים מל"ג בעומר.

ובהלכה האחרונה המסיימת את הלכות שמיטה ויובל [פי"ג הי"ג – וי"ל שהמספר י"ג מסמל את שבת ה-י"ג, כי הארץ נתחלקה ל"ג שבטים וכל א' במסילתו יעלה, שבענין זה אפרים ומנשה היו שני שבטים, וקשור עם י"ב שערים, ושער הי"ג הקשור עם לוי הוא "שער הכולל" הקשור לכל עם ישראל, כמו שאומר כאן הרמב"ם שהנהגת שבת לוי שייכת לכל אחד שמקבל על עצמו להתפרק מעניני עוה"ז ולהתמסר לעניינים הרוחניים ולקדושה ולה']. ואז – כלשון הרמב"ם: "הרי זה נתקדש קדש קדשים ויהי ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים, וזכה לו בעוה"ז דבר המספיק כמו שזכה לכהנים (וקדש קדשים קשור עם דרגת אהרן כהן גדול – קדש קדשים), הרי דוד ע"ה אומר¹²: הוי' מנת חלקי וכוסי, אתה תומך גורלי" [וגורלי – מורה על דרגא וקשר שלמעלה מהשכל ולמעלה מהטעם ודעת והגבלות, קשר בלתי מוגבל!].

וע"י ההתמסרות המוחלטת לה' ולעבודתו, יכול כ"א להיות כשבת לוי שבדק לגמרי בה'. שזהו ענין חסידי ליובאוויטש; ללמוד תורה וללמדה את בני"ג כמו שמביא

הרמב"ם בהלכה הקודמת על שבת לוי, וז"ל: "ולמה לא זכה לוי נחלת א"י ובביתוהו עם אחיו? מפני שהובדל לעבוד את ה' ולשרתו ולהורות דרכיו הישרים ומשפטיו הצדיקים הרבים, שנאמר¹³: יורו משפטך ליעקב ותורתך לישראל. לפיכך הובדלו מדרכי העולם וכו'". ואח"כ אומר הרמב"ם שכל אחד יכול להיות כשבת לוי, שמסור לגמרי ללימוד התורה ולעבודת ה' ולזכות את בני"ג, שזהו התפקיד של ליובאוויטש. והנפלא הוא שהרמב"ם מדגיש כאן את המילים "שבת לוי" (ולא רק הלויים וכדומה), כי שבת לוי אותיות לביטול. [וגם שמיטה ויובל אותיות – מליובאוויטש]. והרמב"ם אומר שהלויים הם "חיל הטם" – אותיות "להמשיח"!

[היינו שמי שמתמסר לגמרי לה', נדבה רוחו אותו וכו', לעמוד לשרת לפני הוי', הוא ליובאוויטשער אמיתי, אבל בתנאי א' – כמ"ש הרמב"ם, וז"ל: "ופרק מעל צאוורו עול החשבונות הרבים אשר חשבו בני האדם – הרי זה נתקדש קדש קדשים, ויהי ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים וכו'". ז.א. שעושה זאת בלי חשבונות ואינטרסים אישיים [כמו שאומר אד"ש מה"מ ש"ש טנק" ראשי תיבות (ג' משש סדרי משנה) טהרות נזיקין קדשים, היינו שכדי להשפיע בעולם צריך להיות קודם כל טהור מכל פני אישית, שלא יחשבו על תוצאות אישיות כמו כסף, קשרים, קריירה וכדומה ואז מצליחים נזיקין – סור מרע, וקדשים עשה טוב]. ושלא תהי בעבודת ליובאוויטש חשבונות פוליטיים ומחלוקות, רק אהבת ישראל ודרכי נועם ושלוש! [וגם שבת לוי אותיות וגימטריא – רק ביטול! וגם "שמיטה ויובל" אותיות "ביטול להשם"]].

התעלות מהטבע

ה. וזהו הסדר ברמב"ם שאחרי שמביא את כל ההלכות הקשורות בספר זרעים שקשורים עם עניני וסדרי הטבע, וספר השבע קשור עם הטבע שבא משבע המדות והספירות, שעניני הזרעים הם העבודה עם הטבע. ואמנם סדר זרעים נקרא "אמנות"¹⁴ – מפני שנאמין בחי העולמים וזרע, ואז הרי זה נהי' תהליך טבעי. אבל בסוף סדר זרעים מדובר על שמיטה ויובל שהם ההתנתקות מהטבע. וגם שמיטה ויובל קשורים עם המספר שבע ושמונה: שמיטה – היא השנה השביעית, ויובל – שנת החמישים, שבאה אחרי 7x7 כמ"ש בפרשה "וספרת לך שבע שבתות שנים, שבע שנים שבע פעמים", ואח"כ באה שנת החמישית שהיא השמינית שלמעלה מהשביעית וקשורה לשער החמישים שהיא למעלה מהטבע לגמרי. ובה לומדים על התנתקות האדם מעניני הקרקע והטבע (כשמיטה ויובל ושבת לוי שלא היתה להם נחלה בארץ).

וזו הכנה לספר הבא, ספר השמיני, שהוא ספר עבודה שמדבר על ביהמ"ק והקרבת ששם כל ההנהגה למעלה מן הטבע, כמ"ש חז"ל בפרקי אבות¹⁵ "עשרה ניסים נעשו לאבותינו בבית המקדש".

וכאן עוד דוגמא ל"נעוץ סופן בתחילתן", שההלכה האחרונה קשורה להלכות הבאות – שסיום ספר השביעי שבו מדובר על שמיטה ויובל הוא הכנה לספר השמיני – למעלה מן הטבע ועניני בית המקדש.

"תקוה חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבע והתאריך על סיום הלכות שמיטה ויובל וכל ספר זרעים

א. בפרשת בדר מזוהר ע"ד שמיטה ויובל.

ב. שבת להי' – התמסרות מוחלטת.

ג. ל"ג בעומר – קשור לתורתו אומנותו – התמסרות מוחלטת – ובחד קטירא אתקרטא.

ד. שבת לוי – התמסרות מוחלטת.

ה. פורים – ל"ג בעומר באותו יום – התלהבות ודביקות שלמעלה מטעם ודעת!

...

כהן איש חסד

בקשר למ"ש בגליון הקודם (מס' 391) העירני ידידי הרה"ג הרה"י יקותיאל ליפא שיחי' פלדמן ר"מ ישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש המרכזית בבית משיח 770, ומשפיע ישיבת "אהלי תורה", על מ"ש הקשר של הלכות מתנות עניים לפרשת שמיני, שאז למדו ההלכות; שבפרשת אמור אומר רש"י מהתו"כ: למה נכתב בפסוק

¹³ וזאת הברכה לך, י.

¹⁴ שבת לא, א.

¹⁵ אבות פרק חמישי משנה חמישית [להעיר שחמישי מורה על בחינה שלמעלה מהטבע].

ע"ד מתנות עניים פאה ולקט בין המועדות והקרבות שלהם (בין פסח ועצרת לר"ה ויוהכ"פ וסוכות), לומר לך שכל הנותן לקט שכחה ופאה לענין כראוי מעלין עליו כאילו **בנה** בית המקדש והקריב עליו קרבנותיו בתוכו. והפעם הראשונה שנבנה המקדש (משכן איקרי מקדש) והקריבו הקרבנות הי' בפרשת ו'ביום השמיני". והעירי הרב פלדמן שי' על הקשר בין הקרבת הקרבנות ע"י אהרן והכהנים למתנות עניים, כי "כהן איש חסד", שהקרבת הקרבנות היא השפעת החסד לעולם וכן מתנות עניים הן צדקה וחסד (וההלכות כוללים גם שאר מצוות הצדקה וחסד).

הרבי שזה לא "חדש" וכבר במשכן ובבית המקדש היתה הדגשה מיוחדת על **השמעת הקול**, כמשי"נ אצל הכהן הגדול **"ונשמע קולו** בבואו אל הקדש", שהי' ציווי מיוחד לעשות למעיל הכה"ג פעמוני זהב כדי שישמיעו קול. בקדש הקדשים "אחת בשנה" ביום הכיפורים שם הולך בבגדי לבן ופשוטים, בחשאי וברעותא דליבא. אבל עד קדש הקדשים ב"קודש" שם צריך להיות "ונשמע קולו" כדי לברר החיצוניות של עוה"ז, והטנקים שנוסעים במנהטן צריכים לעשות "רעש" כדי לבטל הרעש של "שאוניה של רומי". ובאמת ראינו ההשפעה של הרמקולים לקרב היהודים בפרסום ובגאון!

"פלגי מים"

בטור שו"ע בסימני סדר קביעות לוח השנה מובא שכל יום בשבוע שחל **פורים** באותו יום בשבוע יחול **ל"ג בעומר**, וסימנך – **פל"ג** ר"ת **פורים** **ל"ג** בעומר.

והי' לי מוקשה: פורים ול"ג בעומר מדגישים ע"ד אחדות ישראל, שכל הענינים בעניני פורים מבטאים את אהבת ישראל ואחדות ישראל, וגם עניני ל"ג בעומר מבטאים אחדות ישראל והשמחה באחדות, ואז **פסקו** תלמידי ר"ע מלמות על שלא נהגו כבוד זה בזה, ז.א. שתיקנו ענין זה. **ופלג** מורה על פילוג, ולא על אחדות וחבור!!

ונו"ל לבאר הענין: **"פלג"** מורה על הפצת המעיינות וההשפעה, ע"ד הטאמר (משלי ה, ט): "יפצו מעיינותיך חוצה, ברחובות **פלגי** מים", שהמטרה של **פלג** מים – להתאים הזרם לפי כלי המקבלים. כי מהנהר עצמו הרבה פעמים קשה להסתפק כי הזרם מידי חזק, ולכן עושים ערוצים ופגלים קטנים גם להשקות השדות השונים, ופלג מים מסמל שמתאימים את שפע המים לפי אפשרויות המקבלים, א"כ זהו ענין של אחדות ואהבת ישראל, שכן גם בהפצת מעיינות היהדות והחסידות, מתאים לל"ג בעומר והימים הסמוכים מתאימים את ההשפעה לפי ערך ורמת המקבלים.

וזהו הקשר של ל"ג בעומר **לרחובות** שכתוב בפסוק, כי בל"ג בעומר יוצאים החוצה לרחובות להפיץ המעיינות בחוץ, ומתאימים ההשפעה וההסברה לערך וכן המושפעים, כמו שאומר כ"ק אד"ש מה"מ (גם בעניני משיח) לפעול **באופן המתקבל** שאין הכוונה ח"ו להגביל הפעילות, אלא לפעול כמה שיותר שהכל יהי' באופן המתאים לערך המקבלים, עד שהדברים יתקבלו וייקלטו.

"י"ב פסוקים ומאמרי רז"ל"

בשיחה בר"ח אייר היתשליו ב"שנת החינוך", פתח הרבי את מבצע י"ב הפסוקים, שכל ילד וילדה ישנו בע"פ את הפסוקים ומאמרי חז"ל, שזהו ענין עצום בחינוך, ועיי"כ מתקיים "מפי עוללים ויונקים ייסדת עוז **להשביט איב ומתנקים**". ובר"ח אייר דבר אד"ש רק על 6 פסוקים, ואח"כ בפאראד של ל"ג בעומר (שאמנם לא הי' ביום ראשון, אבל בגלל **שנת החינוך** הרבי רצה שיהי' פאראד) הוסיף הרבי עוד 6 פסוקים ונהי' סך הכל **12 פסוקים** ומאמרי רז"ל.

וכ"ק אד"ש מה"מ הסביר הסיבה לסדר 6 הפסוקים הראשונים: 2 **מתורה** **שבכתב** (תורה ציוה ושמע ישראל), 2 **מתורה** **שבעל-פה** (בכל דור ודור; כל ישראל יש להם חלק לעוה"ב), 21 **מפנימיות התורה** (מהתניא: כי קרוב אליך; והנה הי' נצב עליו). ובתהלוכת ל"ג בעומר הוסיף עוד 6 פסוקים: 2 מהתושבי"כ (בראשית ברא; ושנתם לבניך), 2 מהתושבי"פ (געתי; ואהבת), 2 מפנימיות התורה (מהתניא – וזה כל האדם; ישמח ישראל בעושי). ומאז כל הי"ב היו חטיבה אחת.

כעשרת הדברות דהורנו!

ועד"ז בענין עשרת המבצעים, בהתחלה היו רק 5 **מבצעים** והסביר הרבי שהם כנגד הי' גבורות שהיו אז גם במחנה חבי"ד – אסון תאוונת הדרכים שנהרגו הרב שניאור זלמן ע"ה גרליק מכפר חב"ד ועוד כמה, וגם לכללות ארץ ישראל טירור הריגות ילדי מעלות, וגם הרבי אמר שבלוחות הברית היו 5 **דברות** על לוח אחד, ותקופה אח"כ הוסיף הרבי עוד 5 מבצעים ונהיו 10 **המבצעים**. והובן שעשרת המבצעים הם כעין **עשרת הדברות** של דורנו.

גאווה וגאון יהודיים

יש הטוענים שבזמננו לא כדאי להשקיע כסף בפאראד (תהלוכות ל"ג בעומר) במצגים גדולים ו"פלאטס" של אדישקייט, בשנים שעברו שהביאו ילדים רבים מהמקורבים של "רעלים טיים" (מיטוואך שעה) לכן עודד הרבי שליט"א מלך המשיח מאד מאד את המוצגים הגדולים, אבל בזמננו הפאראד מיועד בעיקר לילדי החדרים והמבוגרים וחבל על הכסף.

ונו"ל שהחשבון לגמרי לא נכון ומתאים: מטרת הפאראד – תהלוכות ל"ג בעומר – להפיץ לילדים ולעצמנו שאנו יוצאים עם זה לרחובות ולחוצות הערים, ואנו מבטאים שאנו גאים עם כל עניני היהדות ויוצאים בראשי חוצות לקדש שם שמים, שפעם יהודים לא יכלו כ"כ להוציא היהדות לרחובות מאימת הגלות, אבל עתה בזמן מלכות של חסד, ול"ג בעומר מבטאים את כח ותפארת היהדות, וזה מחזיר לילדים שלנו את **הגאווה היהודית**!

כי ל"ג בעומר זהו הזמן לבטא בחוץ היהדות ולהפיץ שאין אנו מתביישים אלא גאים עם זאת ומקדשים שם שמיים, והרגשה זו אנו נוטנים לילדינו כמשי"נ יובני ישראל **יוצאים ביז רמה**!! ואומר רש"י **"בגבורה גבוהה ומפורסמת"**!! ולכן לכל לראש אנו נוטעים הרגשה זו בילדי משפחותינו, ועיי"כ בכל ילדי ישראל, ובפרט שלי"ג בעומר הוא החג שהצדיקים והרביים היו יוצאים החוצה והקהל היו מבקשים ברכות וראו מופתים מיוחדים ורבים.

והי"ל ע"ד מ"ש לעיל שלי"ג בעומר קשור עם הטאמר **"ברחובות** פלגי מים", שכל עניני היהדות יהיו בחוצות ובאופן של **הרחבה גדולה**! כמשי"נ אצל יצחק אבינו בפרשת **תולדות**: "כי עתה **הרחיב** ה' לנו, ופרינו בארץ"!!

הורעים ינבטו!

פעם אמר הרבי בשיחה, שבשיל מה צריכים לומר ליהודים שיש 10 מבצעים; עוד לא השפענו עליו אפילו במבצע א' בשלימות, ולמה לומר לו על 10?

עיי"כ ענה כ"ק אד"ש מה"מ: זה לא העסק שלך! אתה תזרוק לו לראש גרעינים (זרעונים) ובמשך הזמן זה ינבוט ויצמח!

רואים שיש ענין שיהודי ידע שיש בדורנו 10 **מבצעים**, ואולי ע"ד מ"ש בגמ': "בא חבוק והעמידן על אחת", והם כעין עשרת הדברות של דורנו!

ב"היום יום" כתוב "חוקה **לתעמולה** וכי' שאינה חוזרת ריקס"!! ואולי אפשר גם לומר "חוקה **למילה** שאינה חוזרת ריקס", ואינה הולכת לאיבוד, סוף כל סוף כל מילה בסוף תנבוט ותצמיח, כ"ל.

לעילוי נשמת

מרת **בראנא שיינא** בת ר' **אברהם עבי** הלוי ז"ל **דייטש**

נפטרה י"ג תשרי ה'תשע"ה

יהודי שתמליץ יזכר עבוד בני משפחתה שיהיו שיריו שפני נתת יהודי חסידותי מכל יודי מתוך בריאות והרחבה אושר ושמחה תמיד כל הימים, ויקיים "הקיצו ורננו שוכני עפר" והדיא בתוכם, ולקבלת פני משיח צדקנו בשמחה מריד ממיש נא!

נרפס ע"י בני משפחתה שיהיו

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהמ"ד וביהמ"ד ליובאוויטש – 770 – בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ונשמע קולו בבואו אל הקודש!

כשתחילו הטנקים בשנת תשל"ד אמר כ"ק אד"ש מה"מ בהתועדות, שיש כאלה שתואנה הם מבקשים, וטוענים שבדורות הקודמים לא ראינו שיצאו לרחובות ויכריזו על יהדות בקול רם – ב"ים קול" (וע"ד "חדש אסור מן התורה"), ועיי"כ ענה